

Η Μάχη με την Αμαρτία: Θέλω να Κάνω Αυτό που Θέλω Εγώ.

Tim Conway

illbehonest.com

Είναι απλό σε μένα ότι όπως εισέρχονται στην Χριστιανική ζωή, οι άνδρες και οι γυναίκες αναγεννιούνται. Το τι συμβαίνει είναι, βασικά, νομίζω ότι ο Κύριος μέσα στη καλοσύνη Του, όταν φέρνει ανθρώπους μέσα στη Βασιλεία, συχνά τους δίνει ορισμένες εποχές ειρήνης και ανάπαυσης και χαράς. Και όπως το έχω δει, η μαρτυρία σε ένα αριθμό Χριστιανών, έρχεται καιρός όπου, ξαφνικά, η φλογερή δοκιμασία που υπόσχεται ο Πέτρος, έρχεται σε μας. Ο Βαρνάβας υποσχέθηκε ότι διαμέσου πολλών πολλών θλίψεων πρέπει να μπούμε μέσα στη βασιλεία του Θεού.

Και το τι συμβαίνει είναι, ο Θεός δεν ρίχνει πάντα όλες τις δοκιμασίες πάνω μας μόλις μπούμε μέσα στη Βασιλεία. Αυτή δεν είναι συνήθως η περίπτωση. Πολύ σπάνια είναι αυτή η περίπτωση. Και το τι έχω εγώ δει να γίνεται είναι, όπως νεαροί άνδρες και γυναίκες προχωρούν, η μάχη γίνεται αρκετά σφοδρή, οι εχθροί εναντίον μας είναι πολλοί. Και...και σαν βάση για αυτή την σειρά που ήθελα να κάνω, να δίνουμε μάχη ανάμεσα στις διάφορες δοκιμασίες και τους διάφορους πειρασμούς που έρχονται εναντίον μας, το εδάφιο που είναι η βάση είναι στο 1 Πέτρου κεφάλαιο δύο.

Ας το κοιτάξουμε αυτό και να το διαβάσουμε ξανά. Πέτρου κεφάλαιο δύο... : “Αγαπητοί, σας παρακαλώ, ως ξένους και παρεπίδημους, να απέχετε από τις σαρκικές επιθυμίες, οι οποίες αντιμάχονται ενάντια στην ψυχή.”

Εκείνες οι λέξεις εκεί: “...να απέχετε από τις σαρκικές επιθυμίες, οι οποίες αντιμάχονται ενάντια στην ψυχή.” Και όπως έχω δείξει μέχρι τώρα, οι σαρκικές επιθυμίες...είμαστε μέσα σε αυτό το σώμα. Το γεγονός είναι, ο Θεός δεν κάλεσε κανένα από εμάς να ζήσουμε την Χριστιανική ζωή μακριά από αυτό το σώμα. Το πρόβλημα με αυτό το σώμα - ο Παύλος λέει στους Ρωμαίους κεφάλαιο οχτώ. Αναστενάζουμε μέσα σε αυτό το σώμα. Ξέρετε γιατί; Δεν είναι επειδή δεν μπορούμε να χρησιμοποιήσουμε αυτό το σώμα για τον Κύριο. Αυτό πρέπει να το κάνουμε. Το σώμα είναι για τον Κύριο.

Μπορούμε να ευχαριστήσουμε και μπορούμε να υπηρετήσουμε, και δεν μας το λέει ο ίδιος απόστολος, πρέπει να παραδώσουμε αυτά τα μέλη στη δικαιοσύνη. Μπορούμε, πρέπει να το κάνουμε. Αυτή είναι η μάχη. Η μάχη είναι ακριβώς εδώ.

Έρχεται ο Θεός και μας αναγεννά, γινόμαστε νέα δημιουργήματα. Όμως το σώμα μας δεν γίνεται καινούργιο και έτσι ακόμα κρατούμε αυτή τη σάρκα. Και μέσα στη σάρκα έχεις την αμαρτία να προσπαθεί να βασιλεύει. Εκεί είναι που προσπαθεί να βασιλεύει - μέσα στο θνητό σώμα. Αυτό είναι που λέει στους Ρωμαίους κεφάλαιο έξι.

Η αμαρτία γυρεύει να βασιλεύει μέσα στο θνητό σώμα, και γυρεύει να χρησιμοποιήσει τα πάθη αυτού του σώματος εναντίον μας. Και αυτό είναι που συμβαίνει εδώ. Υπάρχει πόλεμος. Υπάρχει πόλεμος από μέσα. Υπάρχει πόλεμος με την αμαρτία. Υπάρχει πόλεμος...αδέλφια, υπάρχει πόλεμος με τον διάβολο. Μπορεί να μην τον βλέπεις, όμως ο πόλεμος είναι άγριος.

Θέλετε να ξέρετε πόσο άγριος είναι; Να σας διαβάσω μερικές λέξεις που μπορεί να σας εκπλήξουν. Κοιτάζτε στην Αποκάλυψη. Αποκάλυψη κεφάλαιο δεκατρία εδάφιο πέντε, “Και του δόθηκε ένα στόμα που μιλούσε μεγάλα, και έλεγε λόγια βλασφημίας, και του δόθηκε εξουσία να κάνει πόλεμο για 42 μήνες. Και άνοιξε το στόμα του σε βλασφημία ενάντια στον Θεό, να βλασφημήσει το όνομα του, και τη σκηνή του, κι αυτούς που κατοικούν στον ουρανό. Και του δόθηκε να κάνει πόλεμο με τους άγιους, και να τους νικήσει.”

Δεν είναι αυτό φοβερό; “Και του δόθηκε να κάνει πόλεμο με τους άγιους, και να τους νικήσει.” Τι νομίζετε; Πως μπορεί το θηρίο, πως μπορεί ο διάβολος, πως μπορεί ο δράκοντας, πως μπορεί να μας νικήσει εάν είμαστε πραγματικά άγιοι; Πως μπορεί να μας νικήσει;

Αδέλφια, ένα πράγμα είναι σίγουρο, ότι Αυτός που είναι μαζί μας είναι μεγαλύτερος. Κοιτάζτε πίσω στο κεφάλαιο δώδεκα, εδάφιο έντεκα, “Και αυτοί...” εδώ είναι οι άγιοι και πάλι, “...τον νίκησαν...” νίκησαν τον δράκοντα, “...με το αίμα του Αρνιού.”

Πως μπορεί να μας νικήσει; Ξέρετε, το μέγιστο που μπορεί να κάνει σε μας είναι να πάρει την ζωή μας. Το μέγιστο που μπορεί να κάνει, είναι να μας βγάλει από αυτόν τον κόσμο, από αυτόν τον πόλεμο. Αυτό είναι το μέγιστο που μπορεί να κάνει.

Εμείς θα νικήσουμε με το αίμα του Αρνιού. Αυτός είναι ολοκληρωτικός πόλεμος. Και το θέμα είναι, όταν έρθει, όταν έρθει αυτός ο κλέφτης, τι έρχεται να κάνει; Να κλέψει, να καταστρέψει. Έρχεται να καταστρέψει, έρχεται για να μας ξεκάνει. Αυτός είναι ο σκοπός του Σατανά για πάντα. Γυρεύει να μας καταστρέψει.

Και αυτό που λέει εκεί στη 1 Πέτρου είναι ότι υπάρχουν επιθυμίες της σάρκας που αντιμάχονται ενάντια στην ψυχή. Και όπως σας είπα προηγουμένως, αυτές οι επιθυμίες είναι ενάντια στις ψυχές μας. Είναι ενάντια, αυτή είναι η λέξη που χρησιμοποιείται εδώ. Έχει επιθυμίες εναντίον της ψυχής. Αυτό σημαίνει επιθυμίες που ζητούν να καταστρέψουν την ψυχή. Είναι επιθυμίες ενάντια στη ψυχή. Είναι επιθυμίες που ζητούν να μας συντρίψουν και ζητούν να μας καταστρέψουν.

Αδέλφια, δεν είναι έτσι η περίπτωση; Όταν είμαστε χαμένοι, δεν είναι έτσι οι επιθυμίες μας; Μας οδηγούσαν κατευθείαν στο θάνατο.

Εννοώ, αυτό είναι που λέει στους Ρωμαίους κεφάλαιο ένα, ακόμα εκείνους που γνωρίζουν ότι τους αξίζει ο θάνατος. Σωστά; Το γνωρίζουν! Και τα κάνουν και με ευχαρίστηση επιδοκιμάζουν εκείνους που τα κάνουν.

Αδέλφια, αυτό είναι φοβερό! Αυτές οι επιθυμίες ήταν τόσο μεγάλες πριν επέμβει ο Θεός στη ζωή μας. Μπορεί να μην επενέβη σε μερικές από τις ζωές σας. Είναι ένα φοβερό πράγμα!

Οδηγείσαι... λες, “Είμαι ελεύθερος, μπορώ να κάνω ό,τι θέλω.” Ναι, μπορείς να κάνεις ό,τι θέλεις, το πρόβλημα είναι, οι επιθυμίες σου έχουν το θέλω σου και είσαι δεμένος έτσι!

Λες, “Μπορώ να κάνω ό,τι θέλω εγώ.” Λοιπόν, αυτό είναι σωστό. Όμως κοίταξε την ζωή σου. Όλα εκείνα που θέλεις είναι αμαρτωλά, είναι κακά και αυτά που στοχεύουν για την καταστροφή σου. Αυτό είναι ένα φοβερό πράγμα όταν ελέγχεται από επιθυμίες που σε οδηγούν στον λάκκο.

Αλλά βλέπετε είμαστε σε ένα σώμα που ακόμα έχουν εκείνες τις επιθυμίες. Και έτσι το θέμα είναι, έρχεται ο Παύλος και λέει, “Δαμάζω το σώμα μου.” Το χτυπώ, το χτυπώ σε υποταγή.

Αδέλφια, αυτό είναι πραγματικό. Ο Ιησούς Χριστός λέει, χρειάζεται να βγάλουμε τα μάτια και να τα πετάξουμε μακριά από εμάς. Χρειάζεται να ακρωτηριάσουμε. Μπορείς να φανταστείς να βγάλεις ένα πριόνι και να κόψεις το πόδι σου; Αυτό είναι που λέει ο Ιησούς. Χρειάζεται να αφαιρέσουμε πόδια και να αφαιρέσουμε χέρια. Είναι ριζικός ακρωτηριασμός.

Χρειάζεται να πολεμήσουμε άγρια. Και σας το είπα, έδωσα έμφαση σε αυτό. Η Βασιλεία των Ουρανών βιάζεται, και οι βιαστές την αρπάζουν.

Και έτσι είναι ένας πόλεμος, ένας ολοκληρωτικός πόλεμος. Και ξεκίνησα εδώ - η υπερηφάνεια. Ξεκινήσαμε εδώ, η δύναμη της υπερηφάνειας που είναι ενάντια στην ψυχή. Έρχεται πάνω μας. Αδέλφια, αυτήν πρέπει να την πολεμήσουμε! Αυτή είναι κολάσιμη, είναι επιθυμία της σάρκας και έρχεται βίαια σε μας.

Αδέλφια, μπορώ να σας πω αυτό, ότι στη Χριστιανική μου ζωή, δεν υπάρχει αμφιβολία, αδέλφια, δεν μπαίνεις στη Βασιλεία εκτός και αν παραδοθείς στο Χριστό! Πρέπει να υπάρχει αυτή η ταπείνωση! Πρέπει να υπάρχει η φτώχεια του πνεύματος. Πρέπει να υπάρχει η παραδοχή, “Αν ομολογούμε τις αμαρτίες μας, ο Θεός είναι πιστός και δίκαιος ώστε να μας συγχωρέσει.” Πρέπει να υπάρχει αυτή η ταπείνωση. Πρέπει να υπάρχει αυτή η πνευματική φτώχεια. Πρέπει να υπάρχει αυτή η πνευματική εγκατάλειψη όπου λέμε, “Παραδίνομαι, Κύριε.” Αυτός λέει, “Ακολούθησε με,” και εμείς λέμε, “Σε ακολουθώ.”

Όμως αδέλφια, ξέρετε τι συμβαίνει; Υπάρχουν επιθυμίες της σάρκας που δίνουν μάχη. Αυτό σημαίνει ότι μετά που θα έρθουμε, επιστρέφουν. Αδέλφια, αυτό δεν είναι κάτι όπου δίνουμε την μάχη μια φορά στην αρχή και τώρα δεν υπάρχει μάχη, ή μετανοούμε μια φορά στην αρχή και τώρα δεν υπάρχει μετάνοια.

Αδέλφια, υπήρχαν φορές, στα είκοσι ένα μου χρόνια σαν Χριστιανός, όπου ήθελα...το νιώσατε και εσείς; Θέλω να γίνεται το δικό μου!! Θέλω...”Κύριε, θέλω να το κάνω αυτό με αυτόν το τρόπο!” Μπορεί να μην φωνάζουμε έτσι, αλλά είναι τέτοια η κατάσταση όπου ήδη αποφασίσαμε τι θα κάνουμε και οι προσευχές μας είναι μια προσποίηση. Δεν ζητούμε από τον Κύριο να μας κατευθύνει, ζητούμε του Κυρίου να μας ευλογήσει εκείνο που εμείς ήδη αποφασίσαμε να το κάνουμε.

Στην πραγματικότητα δεν ζητήσαμε συμβουλή, δεν συμβουλευτήκαμε τον Λόγο του Θεού, ήδη αποφασίσαμε τι θα κάνουμε. Θα παντρευτώ εκείνο το κορίτσι εκεί και πιθανόν δεν είναι το καλύτερο πράμα, και οι γονείς μου δεν εγκρίνουν και ο ποιμένας μου πιθανόν δεν εγκρίνει. Και ξέρετε...αλλά θα το κάνω.

“Κύριε, ευλόγησε το αυτό.” Και ο Κύριος σου λέει, “Είσαι ανόητος!” Δεν ζήτησες συμβουλή, περιφρόνησες... ξέρεις, πηγες ενάντια στη συμβουλή των γονιών σου, πηγες ενάντια στη συμβουλή... Βρέθηκες ποτέ σε αυτή την κατάσταση; Θέλω να κάνω αυτό που θέλω εγώ .

Αδέλφια, εννοώ, μπορεί αυτό να συμβεί στον ποιμαντορικό τομέα. Εννοώ, υπήρχαν φορές... Εννοώ, απλά θα σας δείξω ένα παράδειγμα. Δεν θα σας πω ποιος ήταν. Υπήρχε καιρός όπου, σαν πάστορας, ήθελα η εκκλησία μας να υποστηρίξει έναν συγκεκριμένο ιεραπόστολο. Και η μάχη δεν ήταν μεταξύ μου εμένα και της εκκλησίας. Η μάχη ήταν μεταξύ μου εμένα και του Θεού. Εάν τον έδειχνα αυτόν το άνδρα μπροστά στην εκκλησία, η εκκλησία θα τον υποστήριζε. Όμως ο πόλεμος ήταν, ένιωθα ότι ο Θεός έλεγε, “Μην τον δείξεις...” Και εγώ ένιωσα σαν να η αποστολή μας δεν θα ήταν πλήρης εάν δεν υποστηρίζαμε

αυτόν τον άνδρα! Είπα, “Κύριε, θέλω να τον υποστηρίξουμε!” Και ο Κύριος έλεγε, “Όχι.” Ήταν σαν, θέλω τον δικό μου τρόπο! Θέλω να το κάνω αυτό!

Δεν είμαι μόνο εγώ που βρέθηκα εκεί. Εάν είσαι Χριστιανός για κάποιο καιρό, ξέρεις, ότι παρουσιάζεται έτσι, όπου ξανά και ξανά και ξανά, είσαι σαν, θέλεις να το κάνεις αυτό. “Απλά θέλω να το κάνω αυτό. Ξέρω ότι αυτό δεν είναι ευάρεστο στον Κύριο, ξέρω ότι εκείνη η ταινία δεν ευχαριστεί τον Κύριο, όμως οι φίλοι μου θα πάνε και θέλω να πάω και εγώ!”

Ή, “Γνωρίζω τον Κύριο...” ξέρεις, είναι... η Χριστιανική ζωή είναι πολύ υποκειμενική. Και το τι εννοώ με αυτό είναι ότι ο Ιησούς Χριστός έχει να κάνει προσωπικά με κάθε ένα από τα παιδιά Του. Και ξέρετε κάτι; Υπάρχουν φορές όπου θα αφήσει όλα τα παιδιά Του να κάνουν κάτι εκτός από εσένα. Και σου λέει, “Αυτοί μπορούν, εσύ δεν μπορείς.”

Και εσύ λες, “Μα Κύριε, θέλω.” Θέλεις να γίνει το δικό σου. Ξέρεις κάτι, εάν το σκεφτείς... και παίρνω παράδειγμα από την Γραφή, ο Πέτρος ήταν τέτοιου είδους ανθρώπου. “Κύριε, γίνε ευμενής στον εαυτό σου, δεν θα πας στην Ιερουσαλήμ για να πεθάνεις! Δεν είναι αυτό που θέλω να συμβεί!” Και βλέπετε τι είπε ο Ιησούς. “Κοίταξε, δεν είσαι εναρμονισμένος με το σχέδιο του Θεού. Έχεις τα δικά σου σχέδια εδώ. Εσύ θέλεις αυτό που θέλεις, όχι ότι θέλει ο Θεός.” Και πραγματικά, ήταν το ίδιο πράγμα. “Όχι, όχι! Κύριε, όχι!” Και ο Κύριος έλεγε, “Ναι.”

Έτσι αυτός είναι ένας τρόπος με τον οποίο κάνουμε πόλεμο, όμως η υπερηφάνεια φανερώνεται με πολλούς τρόπους. Προφανώς, μπορούμε να δούμε την υπερηφάνεια ως την ρίζα κάθε κακού. Όμως εννοώ, υπάρχουν εξωτερικές εκφράσεις της υπερηφάνειας όπου το βλέπουμε σαν υπερηφάνεια και δεν είναι ανάγκη να προσθέσουμε άλλο όνομα αμαρτίας δίπλα της. Είναι απλά, αυτό είναι υπερηφάνεια.

Εννοώ, με ποιες άλλες κατάφωρες εκδηλώσεις υπερηφάνειας παλεύουμε, σε σχέση με την Χριστιανοσύνη; Μπορείτε να σκεφτείτε κάποιες; Όχι απλά...λοιπόν, εννοώ, θα επανέλθουμε σε αυτό. Θέλω να κάνω το δικό μου.

Όμως ποιες άλλες εκδηλώσεις της υπερηφάνειας έχουμε; Μπορείτε να σκεφτείτε μερικές; Αναγνώριση της βοήθειας. Αυτή είναι μεγάλη. “Δεν θέλω να ζητήσω βοήθεια. Έχω ένα πρόβλημα στη ζωή μου και δεν θέλω οι άλλοι να το ξέρουν. Μπορώ να το κάνω αυτό μόνος μου. Δεν χρειάζομαι την βοήθεια σου.” Και ξέρετε τελικά τι σημαίνει; Σημαίνει, “Δεν χρειάζομαι την βοήθεια του Θεού.”

Επειδή, ξέρετε, η ρίζα της υπερηφάνειας δεν είναι απλά να εξυψώνεις τον εαυτό σου. Είναι να εξυψώσεις τον άνθρωπο και να μειώσεις τον Θεό. Είναι βασικά να κάνεις τον Θεό μικρό και τον άνθρωπο μεγάλο. Και αυτό είναι το πράγμα.

Αυτό είναι το θέμα που κοιτάξαμε στον, πιστεύω ήταν ο Ασά...ναι, ήταν. Τον θυμάστε; Πήγε και ζήτησε βοήθεια...λοιπόν εδώ έχω το κείμενο.

, “Και κατά τον καιρό εκείνο, ο Ανανί, ο βλέπων, ήρθε στον Ασά, τον βασιλιά του Ιούδα, και του είπε, ‘Επειδή, στηρίχθηκες επάνω στον βασιλιά της Συρίας, και δεν στηρίχθηκες επάνω στον Κύριο τον Θεό σου, γι’ αυτό ο στρατός του βασιλιά της Συρίας ξέφυγε από το χέρι σου. Οι Αιθίοπες και οι Λίβυοι δεν ήσαν ένας μεγάλος στρατός...’ Βλέπετε, συμβουλευτήκε τον Κύριο για αυτούς. “Επειδή, όμως, στηρίχθηκες στον Κύριο, τους παρέδωσε στο χέρι σου.” Μετά λέει, “Και ο Ασά οργίστηκε ενάντια στον βλέποντα, και τον έβαλε σε φυλακή, επειδή, για το πράγμα αυτό αγανάκτησε εναντίον του. Και ο Ασά

κατέθλιψε μερικούς από τον λαό κατά τον καιρό εκείνο.” Και μετά λέει, “Και ο Ασά αρρώστησε, στα πόδια του...μέχρις ότου η αρρώστια του έγινε πολύ μεγάλη. Όμως, ούτε στην αρρώστια του εκζήτησε τον Κύριο, αλλά τους γιατρούς.”

Αυτό είναι μεγάλο - να μην εμπιστεύεσαι τον Κύριο. Προχωράς και δεν εμπιστεύεσαι τον Κύριο. “Τώρα, δεν θα...πρέπει να εμπιστευτώ τα λεφτά. Πρέπει να εμπιστευτώ στο τι μπορεί να κάνει ο άνθρωπος. Δεν μπορώ να εμπιστευτώ τον Κύριο, πρέπει να εμπιστευτώ τους γιατρούς. Δεν μπορώ να εμπιστευτώ τον Κύριο. Δεν μπορώ...”

Είναι μια άρνηση στο να ζητήσουμε βοήθεια. Επειδή πραγματικά, όταν γυρεύουμε βοήθεια αναγνωρίζουμε την αδυναμία μας. Και είναι απλά έλλειψη προθυμίας να παραδεχτούμε την αδυναμία μας. Και αυτό συμβαίνει. “Δεν θέλω βοήθεια. Θα τους ενοχλούσα. Θα, θα... Έχει στενή σχέση με ένα άλλο, “Θα βρισκόμουν σε αμηχανία.”

Ξέρεις ποια είναι άλλη εκδήλωση υπερηφάνειας; Είναι η αμηχανία, που είναι πραγματικά μια άλλη λέξη ή τρόπος να πεις ‘φόβος του ανθρώπου.

Θυμάστε, θυμάστε το κείμενο που σας διάβασα από τον Ησαΐα; Αυτό, Ησαΐα 51; “Μη φοβάστε τον άνθρωπο που πεθαίνει, τον υιό του ανθρώπου που είναι σαν χορτάρι...” Ο Θεός λέει, “Εγώ είμαι αυτός που σε παρηγορεί, ποιος είσαι εσύ που φοβάσαι τον άνθρωπο...” Ερχόμαστε πίσω σε αυτό, “Είμαι ο Θεός σου. Ποιος είσαι εσύ να φοβάσαι τους ανθρώπους;”

Βλέπεις, εάν...αμηχανία, φόβος του ανθρώπου... ξανά, έχουμε άλλο ένα καλό παράδειγμα, είναι ο Πέτρος που μας δείχνει τόσο πολλά καλά παραδείγματα όλου του θέματος. “Ο δε Πέτρος καθόταν έξω στην αυλή. Και ήρθε κοντά του μία δούλη, λέγοντας, ‘Κι εσύ ήσουν μαζί με τον Ιησού, τον Γαλιλαίο.’ Κι εκείνος αρνήθηκε μπροστά σε όλους, λέγοντας, ‘Δεν ξέρω τι λες.’ Και όταν βγήκε στον πυλώνα, τον είδε μια άλλη, και λέει σ’ αυτούς που ήσαν εκεί, ‘Κι αυτός ήταν μαζί με τον Ιησού, τον Ναζωραίο.’ Αρνήθηκε και πάλι, με όρκο, ‘δεν γνωρίζω τον άνθρωπο.’ Και ύστερα από λίγο, καθώς ήρθαν κοντά αυτοί που στέκονταν, είπαν στον Πέτρο, ‘Στ’ αλήθεια, κι εσύ είσαι απ’ αυτούς, επειδή, και η ομιλία σου σε κάνει φανερόν.’ Τότε άρχισε να αναθεματίζει και να ορκίζεται, ‘Ότι δεν γνωρίζω τον άνθρωπο. ‘ Κι αμέσως λάλησε ο πετεινός.”

Αμηχανία, φόβος του ανθρώπου. Αυτό είναι μεγάλο. Μας έρχεται. Φοβόμαστε να μιλήσουμε το ευαγγέλιο. Νιώθεις τον Κύριο να έρχεται και... νιώθεις την συνείδηση σου: “Πρέπει να μιλήσεις σε εκείνο τον άνδρα. Πρέπει να μιλήσεις σε εκείνο το μέλος της οικογένειας. Χάνονται. Πρέπει να πας εκεί και να κάνεις αυτό.”

Θυμάμαι, θυμάμαι ένα κείμενο που διάβασα... νομίζω ήταν κάτι που ο Mark Tomlison, δεν ξέρω αν ακόμα το κάνει, γιατί ξεγράφηκα από την λίστα του, αλλά έγραφε καθημερινά για τον Θεό. Και μου έστειλε ένα μια φορά που ήταν μια αναφορά από την Beth Moore. Η Beth καθόταν σε ένα αεροδρόμιο μια μέρα και ξέρετε όταν υπάρχει κάποιος μέσα σε τροχοκάθισμα, τον σπρώχνουν μέχρι την πύλη για να περιμένει, κάποιος, ένας από το προσωπικό του αεροδρομίου το κάνει αυτό και μετά θα τον αφήσουν εκεί μέχρι να είναι ώρα να επιβιβαστούν στο αεροπλάνο και μετά κάποιος θα τους σπρώξει πιο κάτω.

Οπωσδήποτε, έφεραν αυτόν τον ηλικιωμένον άνδρα και αυτός είχε πολύ μακρυνά μαλλιά που ήταν ροζιασμένα και γεμάτα κόμπους. Και ήταν και η Beth εκεί περιμένοντας το αεροπλάνο, και τον κοίταξε

και σαν να άκουσε τον Κύριο να της λέει... ήταν όλο κόμβους τα μαλλιά του, σαν να τον έφεραν από κάποιο γεροκομείο ή κάτι. Και ένοιωσε σαν να ο Κύριος να της λέει να πάει εκεί και να του βουρτσίσει τα μαλλιά του. Και πραγματικά έδωσε μάχη για αυτό.

Θυμούμαι τον Paul Washer που έλεγε ότι περπατούσε δίπλα από ένα φορτηγό, υπήρχε κάποια επιχείρηση με φορτηγά, κάτι σαν επιχείρηση μεταφορών, και αυτός περνούσε από εκεί συνέχεια. Μπορεί να ήταν στο Dallas, Και ένοιωσε ο Κύριος να του λέει, “Πήγαινε μέσα και μίλα σε όλους αυτούς τους άξεστους οδηγούς φορτηγών.” Και αυτός είπε ότι πέρασαν πολλές μέρες και δεν το έκανε. Και ο Θεός τον έσπρωχνε κάθε μέρα, “Πήγαινε εκεί μέσα. Πήγαινε εκεί μέσα.”

Αδέλφια, αυτή είναι μια μεγάλη μάχη σαν Χριστιανοί με την οποία πρέπει να αγωνιστούμε, μια μεγάλη μάχη. Έχουμε αυτό το πράγμα, “θέλω να γίνει το δικό μου.” Έχουμε αυτό το πράγμα όταν δεν θέλουμε να ζητήσουμε βοήθεια. Θέλουμε να είμαστε ανεξάρτητοι. Δεν θέλουμε να είμαστε εξαρτώμενοι. Θέλουμε να είμαστε... έτσι έχεις αυτά τα πράγματα. “Θέλω να κάνω αυτό που θέλω εγώ.” Έχουμε αυτό το πνεύμα της ανεξαρτησίας. Έχουμε αυτό το πνεύμα του φόβου του ανθρώπου. Βρεθήκατε ποτέ σε αυτήν τη θέση;

Αδέλφια, θυμάμαι... Εννοώ, το να προσευχηθώ τώρα μέσα σε ένα εστιατόριο είναι σαν να, ούτε που θα το σκεφτόμουν, δεν θα με πείραζε. Θυμάμαι, ήταν τις πρώτες εβδομάδες μετά που σώθηκα, σχετιζόμουν με την αποστολή “Νέοι για τον Χριστό” και συναντήθηκα με κάποιον από τους υπεύθυνους σε ένα εστιατόριο και τρώγαμε πρόγευμα. Και αυτός είπε, “Ας προσευχηθούμε.” Και έσκυψε το κεφάλι του και εγώ ένοιωσα απόλυτο τρόμο επειδή πραγματικά προσευχόμαστε. Αυτό ήταν τόσο αντίθετο και ενάντια σε οτιδήποτε ήξερα, το να προσευχηθείς δημόσια σε ένα εστιατόριο. Με χτύπησε ολοκληρωτικά ο φόβος.

Το πράγμα όμως είναι, ότι τώρα δεν θα υπήρχε αυτό το πράγμα, Αδέλφια, μπορεί, ξαφνικά κάτι... μπορεί να βρεθούμε σε καταστάσεις όπου να να μας χτυπήσει ο φόβος.

Θυμάμαι υπήρχε αυτό... Θυμάμαι που εργαζόμουν σε μια εταιρία μηχανικών στη Kalamazoo, Michigan και υπήρχε αυτός ο υποδιευθυντής εκεί και αυτός ο άνθρωπος εκφόβιζε τους άλλους. Ένοιωθα τόσο ένοχος, που έφυγα από εκείνον τον τόπο και δεν του μίλησα για το ευαγγέλιο. Μετά που έφυγα, έπρεπε να του γράψω και να απολογηθώ και... Όμως μπορεί να μας χτυπήσει ο φόβος του ανθρώπου.

Άλλοι τρόποι που μπορεί να εμφανιστεί; “Ταπεινωθείτε, λοιπόν, κάτω από το κραταιό χέρι του Θεού.” Με το να κάνεις τι; “Ταπεινωθείτε.” Τι είναι αυτό; Κάθε μέριμνα σας ρίξτε την επάνω σ’ Αυτόν, όλες τις ανησυχίες σας. Ξέρετε ότι η ανησυχία είναι μια τρομακτική εκδήλωση υπερηφάνειας;

Η ανησυχία είναι υπερηφάνεια. Ξέρετε γιατί; Μπορούμε να πάμε πίσω στο ίδιο... είναι σαν να λέει ο Θεός “Ποιος είσαι εσύ για να φοβάσαι τον άνθρωπο;” Επίσης μπορεί να πει το ίδιο στον λαό Του, “Ποιος είσαι εσύ για να ανησυχείς; Δεν είμαι Εγώ υπό έλεγχο κάθε τελευταίας, μικρότερης όψης της ζωής σου; Δεν έχω Εγώ απόλυτο, πλήρη έλεγχο; Υπάρχει έστω ένα ίχνος σκόνης που κινείτε που Εγώ δεν έχω τον έλεγχο; Και για μας να ανησυχούμε είναι το ίδιο με το να λέμε, “Πρέπει να ανησυχώ για αυτό επειδή ο Θεός πραγματικά δεν είναι ικανός να το κανονίσει αυτό. Δεν μπορώ πραγματικά να ρίξω όλη αυτή την μέριμνα επάνω Του, επειδή εάν το κάνω, μπορεί να μην το φροντίσει με τον τρόπο που πραγματικά χρειάζεται να το χειριστεί.”

Και ξέρετε τι είναι πολύ κοντά σε αυτό στη φύση και στην αμαρτία; Η γκρίνια. Επειδή, πολύ συχνά, το να ανησυχούμε, πάει δίπλα, δίπλα με την γκρίνια. Επειδή νομίζουμε ότι έχουμε άσχημη μοιρασιά. Όχι μόνο είμαστε ανήσυχoi, επειδή δεν μας αρέσουν οι περιστάσεις μας και μας εκφοβίζουν, γκρινιάζουμε επειδή δεν μας αρέσει το γεγονός ότι είμαστε σε αυτές τις περιστάσεις, που παρεμπόδιοντες, μας λέει ο Λόγος του Θεού ότι οι Ισραηλίτες όταν ήταν εκεί έξω στην έρημο, αυτό είναι ένα παράδειγμα, ο Παύλος είπε στους Κορίνθιους, για εμάς σήμερα. Και έτσι υπάρχει μια άλλη εκδήλωση.

Τι σας λέει αυτό, αδέρφια, αυτό είναι μεγάλο: μια επιθυμία για μεγαλοσύνη. “Τι; Γιατί αυτός ο αδελφός κάνει αυτό το πράγμα; Γιατί δεν έχω την ευκαιρία να το κάνω εγώ αυτό το πράγμα; Πως γίνεται αυτός...γιατί έχω εγώ την άσχημη θέση; Κύριε, γιατί αυτοί έχουν αυτό; Εγώ θέλω να γίνω...”

Ξέρετε, αδέρφια, υπάρχουν πολλές φορές που μπορεί να σε καταβάλλουν οι επιθυμίες της σάρκας όπου θέλεις φήμη, θέλεις προσοχή, θέλεις χειροκροτήματα, θέλεις αναγνώριση, θέλεις τιμή. Θέλεις να σε αναγνωρίσουν ως καλύτερο και μεγαλύτερο. Θέλεις να σε αναγνωρίσουν για την επιδεξιότητα σου. Θέλεις να σε αναγνωρίσουν για την ικανότητα σου. Θέλεις να σε αναγνωρίσουν για το χάρισμα σου. Θέλεις να σε αναγνωρίσουν για κάτι που έχεις κάνει. Θέλεις να σε αναγνωρίσουν... έδωσες με μεγάλη θυσία και είναι ένα τεστ...

Ή κάνεις νηστεία, παρατεταμένη νηστεία. Νηστεύεις πιο πολύ από ότι νηστεύουν οι άλλοι γύρω σου. Και υπάρχει αυτό το πράγμα που γλιστρά μέσα. Θέλεις κάποιος να το ξέρει. Δεν πρέπει να αφήνεις το δεξί σου χέρι να ξέρει τι κάνει το αριστερό σου όταν το θέμα είναι να δίνεις, και εσύ έδωσες με μεγάλη θυσία. Και εσύ κάπως, αυτό γλιστρά εκεί μέσα. Θέλεις κάποιος να ξέρει ότι το έκανες αυτό.

Αδέρφια, θυμάσαι; Εννοώ, εδώ είναι! Λουκά 9:46, μια συζήτηση άρχισε ανάμεσα στους μαθητές του Χριστού ως το ποιος από αυτούς ήταν ο μεγαλύτερος. Εδώ είναι και συζητούν, “Ποιος από εμάς είναι ο μεγαλύτερος;

Και νομίζεται ότι αυτό δεν συμβαίνει σε μας στη Χριστιανική μας ζωή; “Ποιος από εμάς είναι ο μεγαλύτερος;”

Πήγες και έκανες κάτι με μια ομάδα. Πας στην ιεραποστολή της πανεπιστημιούπολης και κάποιος αναγνωρίζει πως πολλοί έχουν έρθει και αναφέρουν όλα τα ονόματα και εσένα παραλείπουν να σε αναφέρουν. “Τι; Γιατί εμένα με παράλειψαν; Εγώ ήμουν εκεί. Γιατί δεν με αναγνώρισαν εμένα;”

Και γελούμε, όμως ξέρεις, αυτά τα πράγματα μπορούν... και το θέμα είναι, όπως λέει ο Παύλος, μην... δεν πρέπει να δίνουμε οποιαδήποτε εφόδια στη σάρκα. Αλλά θα σας το πω αυτό, υπάρχουν εποχές που η σάρκα θα έρθει σε μας με μεγάλη σφοδρότητα. Εννοώ, μπορεί να έρθει σε σένα σφοδρά. Δεν σου αρέσει, αποτραβιέσαι, αλλά αυτό θέλει την προσοχή, προβάλλει τον εαυτό του, θέλει αναγνώριση, θέλει τον δικό του τρόπο. Είναι γεμάτο από ανησυχία, είναι γεμάτο από γκρίνια, δεν του αρέσει αυτό που ο Θεός σου έδωσε. Δεν σου αρέσει η πρόνοια που ο Θεός σου έχει δώσει.

Αδέρφια, εποχές σαν αυτές μπορούν να έρθουν σε σένα... όταν έρθουν, πως πολεμούμε; Πως το χειριζόμαστε; Πως το παίρνουμε από τα μαλλιά και να του περάσουμε το σπαθί μέσα στο λαιμό του; Πως το κάνουμε; Από που έρχεται η μάχη;

Αδέρφια, θα σας πω κάτι άλλο που εμφανίζεται, είναι πολύ συγγενικό με κάτι που δεν ζητά βοήθεια- είναι τόσο ανεξάρτητο, έχει αυτοπεποίθηση. Πάλι, θυμάστε όταν πρόβαλε το κεφάλι της στον

Πέτρο; Αυτοπεποίθηση, πότε ήταν ο Πέτρος σίγουρος; Πότε τι; Ακριβώς, εκεί. “Δεν θα σε απαρνηθώ. Κύριε, αν και όλοι σε απαρνηθούν, εγώ δεν θα σε απαρνηθώ!”

Άνθρωπος, υπερηφάνεια... φίλοι, ξέρω ότι στις Παροιμίες λέει ότι η υπερηφάνεια είναι πριν από την καταστροφή, αλλά είναι πριν από την πτώση. Αδέλφια, όταν είμαστε γεμάτοι υπερηφάνεια και τρέχουμε με αυτήν, δεν θέλεις να τρέχεις με αυτήν. Εάν είσαι παιδί του Θεού, ο Θεός θα σε ρίξει χαμηλά. Αλλά πρέπει να του δώσουμε ένα θανάσιμο χτύπημα. Όταν έρθει, πρέπει να κάνουμε την πιο άγρια μάχη μαζί του.

Πως το κάνουμε; Και εδώ είναι το πράγμα, εδώ είναι το πράγμα. Ο κάθε Χριστιανός πρέπει να πολεμήσει αυτές τις επιθυμίες, ο κάθε ένας από εμάς. Πρέπει να κάνουμε πόλεμο. Πρέπει όλοι να πολεμήσουμε την υπερηφάνεια. Όλοι που θα δουν την αιώνια ζωή, αδέλφια, πρέπει, πρέπει να κάνουμε αυτό τον πόλεμο. Πρέπει. Πρέπει να νεκρώσουμε τα έργα της σάρκας, συμπεριλαμβανομένων εκείνες τις περήφανες πράξεις. Πρέπει!

Ρωμαίους 8:13, πολλοί το γνωρίζετε αυτό, λέει, “...αν, όμως, διαμέσου του Πνεύματος, θανατώνετε τις πράξεις του σώματος, θα ζήσετε.”

Εάν ζείτε σύμφωνα με αυτές τις επιθυμίες, θα πεθάνετε. Εάν τις θανατώσετε, θα ζήσετε. Οι πραγματικοί Χριστιανοί είναι φονιάδες της αμαρτίας. Με την δύναμη του Πνεύματος, είσατε φονιάδες της αμαρτίας. Πρέπει να μάθουμε να κάνουμε πόλεμο με αυτά.

Αλλά εδώ είναι το πράγμα, πρακτικά, μερικοί από εμάς πάμε καλύτερα από άλλους. Εννοώ ανάμεσα σε εκείνους που πραγματικά πολεμούν, ανάμεσα σε εκείνους που είναι πραγματικά Χριστιανοί, η αλήθεια είναι, μερικοί έχουν περισσότερη επιτυχία από άλλους και αυτό απλά δεν συζητείται. Πως το ξέρουμε αυτό; Επειδή, αδέλφια, μέσα στον Χριστιανικό χώρο, έχουμε Χριστιανούς που είναι πιο ταπεινοί από άλλους. Αυτή είναι μια πραγματικότητα.

Και ξέρετε κάτι; Τυπικά θα περιμέναμε να βρούμε εκείνους που περπάτησαν με τον Κύριο για πολύ καιρό... εννοώ, η αλήθεια είναι, πιθανόν, συνολικά, θα ελπίζαμε ότι θα βρίσκαμε κάποιον που περπάτησε με τον Κύριο είκοσι, τριάντα, σαράντα, πενήντα χρόνια, θα ξέρουν κάτι για την ταπεινοφροσύνη του Χριστού που κάποιος που περπάτησε με τον Κύριο για έξι εβδομάδες δεν ξέρει.

Αλλά ξέρετε τι; Ακόμα και εκείνοι, εάν φέρναμε όλους εκείνους που περπάτησαν με τον Κύριο για ένα χρόνο, μερικοί είναι πιο ταπεινοί από άλλους.

Γιατί; Γιατί; Εννοώ, είναι απλά η αλήθεια.

Είναι όπως ο Ιησούς λέει, “θησαυρίζετε στον εαυτό σας θησαυρούς στον ουρανό.” Μερικοί θησαυρίζουν περισσότερο. Είναι απλά αλήθεια. Στα πράγματα που καλούμαστε να κάνουμε, μερικοί αντιδρούν καλύτερα. Μερικοί κάνουν μεγαλύτερες θυσίες. Μερικοί ανταποκρίνονται σαν την χήρα, που έδωσε τα τελευταία της δύο λεπτά. Δεν το κάνουν όλοι αυτό. Δεν θυσιάζουν όλοι τόσο.

Και δεν είναι όλοι το ίδιο όσον αφορά την ταπεινοφροσύνη. Δεν είναι όλοι το ίδιο όσον αφορά την πίστη. Ο Ιησούς μπορούσε να κοιτάξει εδώ και να πει, “Ω, ολιγόπιστοι!” και μετά θα μπορούσε να κοιτάξει εδώ και να πει, “δεν βρήκα τέτοια πίστη ακόμα και στο Ισραήλ!” Δεν είμαστε όλοι το ίδιο.

Ακόμα εκείνοι που έχουν πραγματική πίστη, δεν είμαστε όλοι το ίδιο. Πως είναι και μερικοί πολεμούν καλύτερα; Πως είναι και μερικοί πετυχαίνουν καλύτερα; Μερικοί Χριστιανοί κατορθώνουν

μεγαλύτερα βήματα, τρέχουν πιο γρήγορα, φθάνουν πιο ψηλά, μοιάζουν περισσότερο με τον Χριστό.

Η ερώτηση μου σε σένα είναι: γιατί; Τι είναι αυτό που ξέρουν, τι είναι αυτό που κάνουν που άλλοι πιθανόν να μην το κάνουν με τόση επιτυχία; Πρακτικά, τι κάνει την διαφορά; Επειδή νομίζω εσύ και εγώ πρέπει να αναγνωρίσουμε ότι υπάρχει μια διαφορά. Υπάρχει μία!

Έτσι, γιατί; Όλοι οι πραγματικοί Χριστιανοί πολεμούν αυτήν την μάχη. Η αλήθεια είναι, στη μέση της μάχης, μερικοί άνθρωποι φαίνεται να πέφτουν περισσότερο στο πεδίο της μάχης. μερικοί άνθρωποι φαίνεται να πέφτουν περισσότερο. Μερικοί άνθρωποι καταλήγουν σαν τους Εβραίους σε καιρό όπου αυτοί οι ίδιοι έπρεπε να είναι διδάσκαλοι, χρειαζόταν κάποιος να έρθει κοντά και να τους διδάξει.

Ή οι Κορίνθιοι: “Πρέπει να σας συμπεριφέρομαι σαν να είσατε σαρκικοί, δεν μπορώ να σας ταΐσω με τα σωστά πράγματα.” Εννοώ, γιατί είναι αυτό; Μερικοί προχωρούν, μερικοί δέχονται έπαινο, μερικοί δέχονται επίπληξη. Ξέρεις ότι είναι αλήθεια.

Κοιτάξτε τον Χριστό όταν μεταχειριζόταν τις εφτά εκκλησίες. Ήταν όλες το ίδιο; Δεν ήταν! Φίλοι, δεν είναι απλά ότι τα άτομα είναι διαφορετικά, συλλογικά σώματα ατόμων είναι διαφορετικά. Μερικές εκκλησίες αποκτούν μεγαλύτερη ταπεινοφροσύνη από άλλες. Γιατί; Εννοώ, πρέπει να ρωτήσουμε αυτή την ερώτηση. Εδώ είναι η μάχη! Εδώ είναι που πολεμούμε!

Τώρα, ξέρετε, νομίζω ότι το αναγνωρίζουμε αυτό. Όλοι αναγνωρίζουμε ότι υπάρχει η χάρη του Θεού και αυτός είναι ένας μεγάλος παράγοντας σε αυτό το πράγμα. Νομίζω όλοι αναγνωρίζουμε με τον απόστολο Παύλο, 1 Κορινθίους 15:10, “Αλλά, με τη χάρη του Θεού είμαι ότι είμαι, και η χάρη του σε μένα δεν έγινε μάταιη, αλλά κοπίασα περισσότερο απ’ όλους αυτούς, όμως, όχι εγώ, αλλά η χάρη του Θεού, που ήταν μαζί μου.”

Εννοώ, εδώ είναι ο Παύλος που λέει, “αναγνωρίζω ότι ξεπέρασα άλλους.” Ξέρετε κάτι, εάν ξεπέρασες άλλους, δεν είναι ταπεινοφροσύνη να λες ότι δεν τους ξεπέρασες. Δεν είναι έτσι καθόλου. Επειδή αν τους ξεπέρασες, το καλύτερο πράγμα που μπορείς να κάνεις είναι να το αναγνωρίσεις και να δώσεις την δόξα στο Θεό. Επειδή εάν το έκανες, το έκανες, και αν το έκανες είναι με την χάρη Του και έτσι πρέπει να αναγνωρίσεις την χάρη Του. δεν πρέπει... αυτή είναι ψεύτικη ταπεινοφροσύνη όταν λες ότι δεν είσαι κάτι που είσαι. Αυτό δεν είναι καν αλήθεια. Αυτό δεν είναι ταπεινοφροσύνη. Το τι κάνεις είναι, να στερείς ευχαριστίες προς τον Θεό που σου έδωσε την χάρη για να την δώσεις πίσω.

Ο Παύλος θα μπορούσε να το κοιτάξει και να πει, “Ξεπέρασα άλλους.” Όμως δεν είπε, “Χειροκροτάτε με.” Είπε, “Αυτή είναι η χάρη του Θεού.”

Έτσι, νομίζω όλοι μπορούμε να αναγνωρίσουμε ότι είναι η χάρη του Θεού. Όμως μην τολμήσετε να το χάσετε αυτό. Ακούστε το τι λέει ο Παύλος: “Με τη χάρη του Θεού, είμαι ότι είμαι και το παραδέχομαι αυτό και θα το αναγνωρίζω αυτό και θα ευχαριστώ τον Θεό για αυτό. Η χάρη Του έναντι μου δεν ήταν μάταιη. Αντιθέτως,” ακούστε το αυτό, “κοπίασα περισσότερο απ’ όλους αυτούς.”

Όμως θέλω να σας υποδείξω κάτι, αυτός εργάστηκε περισσότερο από όλους τους άλλους. Δεν είπε, “Λοιπόν, δόξα στον Θεό, κοιτάξτε όλη την χάρη που έχυσε πάνω μου και πως ήμουν ικανός να ξεπεράσω όλους τους άλλους και βασικά καθόμουν στον καναπέ και παρακολουθούσα σαπουνόπερες και κατάφερα να τους ξεπεράσω όλους. Δεν είναι ένδοξη τη χάρη του Θεού;”

Αυτός είπε, “Ο τρόπος με τον οποίο η χάρη του Θεού φανερώνει τον εαυτό της είναι να εργάζεσαι

πιο σκληρά, να πολεμάς πιο σκληρά, να δίνεις μάχη πιο σκληρά. να δίνεις την μάχη πιο προσεχτικά, με περισσότερη αγριότητα, με περισσότερη δύναμη, με περισσότερη προσπάθεια! Αλλά να το κάνεις!”

Αδέλφια, βλέπετε, όταν η χάρη του Θεού έρχεται, το τι θα δημιουργήσει μέσα σου είναι αυτή την ανταπόκριση, ώστε να το κάνεις! Πρέπει να θανατώσεις τα έργα της σάρκας. Ναι, το κάνεις με τον Χριστό, το κάνεις με την δύναμη του Πνεύματος, το κάνεις με την χάρη του Θεού. Αλλά, ΕΣΥ το κάνεις.

Και σας το εγγυώμαι αυτό, οποτεδήποτε βρεις κάποιον που υπερέχει στην ταπεινοφροσύνη από άλλους, είναι επειδή κατάφεραν κάτι στον πόλεμο εναντίον της υπερηφάνειας περισσότερο από άλλους. Το κατάφεραν. Έτρεξαν ποιο σκληρά στην κατεύθυνση της ταπεινοφροσύνης. Πάλεψαν πιο σκληρά στο να αψηφήσουν και να νικήσουν την υπερηφάνεια. Το κατάφεραν, καλύτερα να το πιστέψεις, το κατάφεραν. Και αν νομίζετε ότι θα κερδίσετε και θα έχετε την νίκη χωρίς να αγωνιστείτε στην μάχη, σκέφτεστε λάθος. Δεν θα συμβεί. Πρέπει να αγωνιστείτε.

Αδέλφια, μην το ξεχάσετε αυτό. Εάν θανατώσετε τις επιθυμίες της υπερηφάνειας, είναι επειδή σκοτώνεται πραγματικά την υπερηφάνεια. Κοιτάξτε, εάν τρέχετε αυτόν τον αγώνα και είσαι δέκα βήματα πάνω από άλλο άτομο, είναι επειδή προσπάθησες πιο σκληρά να κερδίσεις αυτά τα δέκα επιπλέον βήματα από το άλλο άτομο.

Τώρα, μπορείς να το αποδώσεις στη χάρη του Θεού, απολύτως, απολύτως. Και μπορείς να δοξάσεις τον Θεό για αυτό, και εδώ είναι που χρειαζόμαστε μετριοφροσύνη στο να αναγνωρίσουμε τι μας έδωσε ο Θεός για να μην είμαστε υπερόπτες και να μην είμαστε υπερήφανοι και να μην κοιτάζουμε αφ’ υψηλού τους ανθρώπους που δεν έχουν την ίδια αλήθεια και το ίδιο μέτρο επιτυχίας, ανθρώπους που κάπως είναι μέσα στο σκοτάδι, κάπως χωρίς στερεό δόγμα. Κοιτάξτε, δεν μιλώ για αυτούς που είναι χαμένοι, Δεν μιλώ για αιρετικούς, δεν μιλώ για ψεύτικη θρησκεία, μιλώ για άλλους Χριστιανούς που απλώς δεν είναι εκεί που είσαι εσύ.

Αλλά αδέλφια, εάν θα το θανατώσετε αυτό, εάν με το Πνεύμα θανατώσετε τις πράξεις του σώματος, θα ζήσετε. Όμως πρέπει ΕΣΥ να το κάνεις. ΕΣΥ πρέπει να το θανατώσεις.

Αδέλφια, το πράγμα στο οποίο δίνω έμφαση εδώ είναι, εάν δεν πέτυχες τα βήματα στην ταπεινοφροσύνη που πέτυχαν οι άλλοι, είναι δικό σου λάθος. Είναι επειδή δεν προχώρησες! Είναι επειδή δεν έτρεξες πιο πολύ. Είναι επειδή εσύ...Κοιτάξτε, εάν ξεπεράσεις τους άλλους, είναι επειδή ξεπέρασες τους άλλους. Με τη χάρη του Θεού; Ναι Αλλά σημειώστε το αυτό, εάν πετύχετε είναι επειδή ΕΣΥ πέτυχες.

Και ο λόγος που δίνω έμφαση στην προσωπική ευθύνη τόσο εμφαιτικά σε αυτό το σημείο είναι ακριβώς επειδή οι συγγραφείς των Γραφών δίνουν έμφαση στην προσωπική ευθύνη τόσο εμφαιτικά.

Φίλοι, ταπεινές εκκλησίες... υπάρχουν ταπεινές εκκλησίες, υπάρχουν ταπεινοί άνθρωποι. Και το πράμα είναι ότι από κάπου έρχονται. Υπάρχουν άνθρωποι που ξεπερνούν πολύ τους άλλους, και έρχονται από κάπου. Δεν υπάρχουν τυχαία.

Και ξέρετε από που έρχονται; Σας εγγυώμαι αδέλφια, έρχονται από το μονοπάτι της δυσκολίας, έρχονται από το μονοπάτι της πειθαρχίας, έρχονται από το μονοπάτι της πρόσθετης προσπάθειας, έρχονται από το μονοπάτι όπου ζουν και επαγρυπνούν προσεύχοντας, έρχονται από το μονοπάτι που είναι μέσα στο Λόγο του Θεού, έρχονται από το μονοπάτι που περπατούν με τον Χριστό, Έρχονται από το μονοπάτι...έρχονται από το μονοπάτι που είναι δυναμικοί. Ξέρετε τι εννοώ με αυτό; Εκεί όπου υπάρχει

εξαιρετική προσπάθεια για να είσαι ταπεινός έναντι του ανθρώπου που απλά παίρνει την Χριστιανική ζωή όπως έρθει.

Υπάρχουν άνθρωποι που δυναμικά λένε, “Θα επιδιώξω την ταπεινοφροσύνη με πάθος.” Υπάρχουν άνθρωποι που ούτε καν την επιδιώκουν. Ο Θεός το βάζει μέσα τους σε κάποιο βαθμό, όμως αυτοί δεν προσεύχονται για αυτό. Σαν Χριστιανοί, ο Θεός θα το δουλέψει μέσα τους, θα δουλέψει αυτήν την εικόνα μέσα τους. Όμως δεν το βλέπουν ως σημαντικό. Δεν το επιδιώκουν επιθετικά. Και αυτό μπορεί να έρθει διαμέσου του είδους της διδασκαλίας που παίρνουν.

Εννοώ, ένας από τους λόγους που ήθελα τον James να σας φέρει το πράγμα “Andy” από την περασμένη εβδομάδα είναι επειδή, κοιτάζτε, είμαι απόλυτα πεπεισμένος για αυτό. Ξέρετε, νομίζω ένας από τους λόγους που το Kirksville και το Sedalia έχουν το είδος των εκκλησιών και το επίπεδο ταπεινοφροσύνης που έχουν σαν εκκλησία είναι λόγω των ηγετών που έχουν. Έχουν ταπεινούς ηγέτες. Και νομίζω εσείς πρέπει να δείτε την αξία να έχετε ταπεινούς ηγέτες επίσης στην εκκλησία μας και να προσεύχεστε για μένα και για εκείνους τους άλλους άνδρες που θα έρθουν μετά από εμάς.

Χρειαζόμαστε παραδείγματα στην ζωή μας. Και η αλήθεια είναι, οι πρεσβύτεροι μέσα στην εκκλησία πρέπει να είναι παραδείγματα. Αυτό είναι που λέει στους Εβραίους 13.

Όμως αδέρφια, μερικοί αγωνίζονται ανεπιτυχώς σε αυτό. Μερικοί δεν έχουν τόση επιτυχία. Γιατί; Και δεν είναι πάντα επειδή δεν κάνουν προσπάθεια. Ξέρετε κάτι; Οι Χριστιανοί μερικές φορές κάνουν προσπάθεια, αλλά μερικοί άνθρωποι φαίνονται να αγωνίζονται ανεπιτυχώς και φαίνονται να αποτυγχάνουν.

Τώρα, ο Παύλος το είπε αυτό όταν χτυπούσε το σώμα του, είπε ότι δεν χτυπούσε απλά τον αέρα. Ξέρετε πως είναι όταν έχεις μερικούς, έχεις μερικούς άνδρες να παλεύουν, γέρνεις πίσω με όλη σου την δύναμη και εννοώ ρίχνεις την μεγαλύτερη σου γροθιά και βάζεις σε αυτήν όλα όσα έχεις και γυρνάς το χέρι σου στον αέρα και αστοχείς εντελώς τον εχθρό. Εξόδεψες προσπάθεια. Όμως δεν έκανες κανένα καλό.

Και πολλοί από εμάς στον Χριστιανικό πόλεμο, είναι έτσι. Αγωνιζόμαστε ανεπιτυχώς πολλές φορές επειδή η ενέργεια που ξοδεύουμε έχει λίγο όφελος. Βλέπετε, το τι πρέπει να κάνουμε είναι να συγκεντρωθούμε. χρειάζεται να συγκεντρωθούμε! Εάν θα πολεμήσουμε αυτό το πράγμα, χρειάζεται να καταλάβουμε πως να πάρουμε αυτό το πράγμα από την κεφαλή και να το κόψουμε σε κομμάτια και χρειάζεται να έχουν σημασία τα χτυπήματα μας. Χρειάζεται να του κάνουμε ζημιά. Χρειάζεται να χτυπήσουμε τα σώματα μας μέχρι να υποταχθούμε. Χρειάζεται να κάνουμε ζημιά στον πόλεμο με τον Σατανά, χρειάζεται να του αντισταθούμε. Δεν θέλουμε οι προσπάθειες μας να αποτύχουν, να σκορπιστούν, να είναι ανεπαρκής.

Θυμάστε... λες, “Πως μπορούμε να το κάνουμε αυτό;” Θυμάστε πως ο Παύλος πλησίασε τους Κολοσσαείς και είπε, “Ξέρετε τι κάνετε εσείς οι Κολοσσαείς; λέτε, ‘Μην φάτε, μην πιείτε, μην αγγίξετε.’” Το θυμάστε αυτό; Θυμάστε που το λέει αυτό;

Ξέρετε τι είναι αυτό που λέει; Οι προσπάθειες σας σκορπίστηκαν. Δεν έχουν αξία. Δεν καταφέρνετε τίποτα. Το τι κάνετε δεν σας βοηθά στην μάχη. Είναι άχρηστη προσπάθεια.

Έχετε ανθρώπους που λένε, “Εντάξει, έτσι είναι η Χριστιανική ζωή. Πρέπει να κάνω την σωστή

δίαιτα. Πρέπει να πίνω τα σωστά πράγματα. Πρέπει να αγγίζω τα σωστά πράγματα. “

Βλέπετε, γίνετε αυτό το πράγμα με τα εξωτερικά πράγματα, όμως αυτά δεν βοηθούν. Δεν φτάνουν εκεί όπου γίνετε η πραγματική μάχη.

Λες, “Εντάξει, υπάρχουν πολλά...καταλάβαμε, καταλάβαμε. Πως πολεμούμε; Εννοώ, πως κάνουμε τον θανάσιμο πόλεμο; Πως ξοδεύουμε σωστή ενέργεια”

Λοιπόν, εδώ είναι το θέμα. Εντάξει, φανταστείτε αυτό: Ξαφνικά, σε κυριεύει αυτό, “Θέλω να κάνω αυτό που θέλω εγώ.” Τώρα, δεν έρχεται πάντα έτσι, αλλά είναι σαν, υπάρχει κάποιο πράγμα στη ζωή σου και “το θέλω αυτό”, “θέλω να το κάνω αυτό”. Είσαι αποφασισμένος να το κάνεις με αυτό τον τρόπο. Μπορεί να είναι οτιδήποτε.

Άκουσα κάποιον να μιλά για μια κοπέλα που ήξεραν που το έκανε είδωλο της να γίνει ιεραπόστολος. Ακούσατε αυτή την ιστορία; Υπάρχουν πολλά διαφορετικά πράγματα. Άνθρωποι, άνθρωποι... η ειδωλολατρεία μπορεί να μας κατακτήσει. Και ξέρετε τι γίνετε όταν η ειδωλολατρεία μας κατακτήσει; Θέλουμε αυτό το πράγμα. Το θέλουμε! Ω, είναι καταπληκτικό, μόλις ένα είδωλο έρθει στην ζωή μας δεν αργεί ο Αγαπημένος των ψυχών μας να έρθει και να πει, βάζει το δάχτυλο πάνω του, “Το θέλω αυτό.” “Όχι, Κύριε! Οτιδήποτε παρά αυτό! Όχι αυτό! Αυτό είναι το ένα πράγμα που δεν σε ήθελα να έρθεις και να με αντιμετωπίσεις!”

Και ξέρετε, φτάνουμε εκεί όπου πείθουμε τους εαυτούς μας, “Αυτό δεν είναι είδωλο! Αυτό δεν είναι είδωλο! Μπορώ να το παρατήσω αυτό!” Μπορούμε να γίνουμε σαν τον μεθυσμένο, τον χαμένο άνθρωπο, ξέρετε, “Μπορώ να το παρατήσω οποτεδήποτε!” Και έτσι προσπαθούμε να πείσουμε τους εαυτούς μας, “Μπορώ να το παρατήσω αυτό οποτεδήποτε θέλω!” Και συνεχίζουμε να το λέμε αυτό στους εαυτούς μας επειδή δεν θέλουμε να έρθει ο Κύριος και να μας πει, “Εντάξει, απαλλάξου από αυτό. “ Και μετά έρχεται και μας λέει, και μας μιλά μέσω της συνείδησης, σαν, “Α, τώρα δεν υπάρχει ειρήνη. χρειάζεται να το παρατήσω αυτό.”

Έτσι είναι ένα από αυτά τα πράγματα. Τι συμβαίνει όταν με κυριεύει αυτό; Τι συμβαίνει όταν έρθει κάποια περίοδος στη ζωή μου όπου θέλω να κάνω αυτό που θέλω εγώ; Πως φτάνω στο σημείο από του να θέλω εκείνο που θέλει ο Θεός από του να θέλω εκείνο που θέλω εγώ;

Κοιτάζτε, υποθέτω εγώ τώρα. Εάν είσαι παιδί του Θεού, κάπου εκεί θαμμένο είναι να θέλεις εκείνο που θέλει ο Θεός. Επειδή εάν είσαι παιδί Του, έστω και αν έρχονται τέτοιες περίοδοι, κάπου θαμμένο στη ρίζα, είναι ξεκάθαρο το τι είσαι.

Ξέρετε γιατί το λέω αυτό; Επειδή ένα από τα χαρακτηριστικά του παιδιού του Θεού είναι μακάριοι αυτοί που πεινούν και διψούν για δικαιοσύνη. Και εγώ βλέπω αυτό, ο Θεός υπόσχεται στη νέα διαθήκη ότι θα σας καθαρίσει από όλα τα είδωλα σας. Και το βλέπω αυτό και μέσα στις Γραφές: ότι ο Θεός ενεργεί μέσα σας και το να θέλετε και το να ενεργείτε, σύμφωνα με την ευδοκία Του.

Και έτσι, αυτό είναι που ξέρω. Όταν ένα πραγματικό παιδί του Θεού έρχεται αντιμέτωπος με μια περίοδο στη ζωή του όπου απλά θέλει τον δικό του τρόπο, θέλει κάτι, το ξέρω αυτό, ότι κάπου εκεί μέσα, υπάρχει ακόμα ένας πόθος και μια πείνα και μια δίψα για κάτι που είναι δίκαιο και που είναι καλό. Θέλεις το θέλημα του Θεού.

Επειδή εάν, κοιτάζτε, εάν δεν υπάρχει τίποτα από αυτό.... Εννοώ, με πλησίασε αυτός ο άνδρας.

Από καιρό ως καιρό μου στέλλουν τέτοια.... Όμως ένας άνδρας μου έστειλε email και έλεγε, έρχονται άνθρωποι και με ρωτούν τις πιο τρελές ερωτήσεις, αυτός ο άνδρας θέλει συμβουλή για το πως να γίνεις Χριστιανός ή πως να φτάσεις στον ουρανό, πως να πάρεις την αιώνια ζωή όταν δεν την θέλεις.

Ακούστε τι λέει, αναφέρει τα ακόλουθα, “Νομίζω το πρόβλημα μου είναι ότι εσωτερικά θέλω να αμαρτήσω. Πως υποτίθεται πρέπει να μισήσω την αμαρτία; Προσευχήθηκα για αυτό,” με άλλα λόγια να μισήσω την αμαρτία, “όμως δεν είμαι σίγουρος για την γνησιότητα της προσευχής για κάτι που ξέρω ότι είναι καλό όμως δεν το θέλω πραγματικά.”

Λοιπόν, του έγραψα πίσω και του είπα, “Δεν ξέρω γιατί μου έγραψες! Γιατί μου γράφεις ζητώντας κάτι που δεν θέλεις;”

Πιστεύω ότι το πραγματικό παιδί του Θεού δεν είναι σαν αυτόν τον άνθρωπο. Ένα πραγματικό παιδί του Θεού ποτέ δεν θα είναι στη θέση όπου προτιμά, “Θέλω να κάνω αυτό που θέλω εγώ και δεν μπορώ να αλλάξω επειδή δεν θέλω αυτό που θέλει ο Θεός και θέλω τον δικό μου τρόπο, τελεία.”

Βλέπετε, δεν πιστεύω ότι ο πραγματικός Χριστιανός είναι έτσι. Πιστεύω ότι ο πραγματικός Χριστιανός στις χειρότερες του στιγμές είναι σαν τον Δαβίδ που προσπάθησε να κάνει αυτό που ήθελε, και τώρα τα κόκαλα του ξηράνθηκαν και υπάρχει απλά, ω υπάρχει αυτό το πνευματικό σκοτάδι που ήρθε στην ψυχή. Δεν είναι ευτυχισμένος, είναι άθλιος. Ήθελε να κάνει αυτό που ήθελε αυτός και τώρα είναι στη μιζέρια. Και ήθελε να βγει από αυτή την κατάσταση. Τι ευλογία ήταν όταν ο προφήτης ήρθε σε αυτόν και του είπε, “Εσύ είσαι αυτός ο άνθρωπος!” ξαφνικά. Τι ευλογία ήταν αυτή!

Στις χειρότερες σας στιγμές, αδέρφια, υπάρχει καταδίκη εκεί. Μπορεί να προσπάθησες να την ησυχάσεις, αλλά ο Θεός μαχαιρώνει την συνείδηση σου και το ξέρεις. Και βαθιά μέσα, πραγματικά θέλεις το θέλημα Του. Και αν ποτέ είσαστε σε εκείνες τις στιγμές όπου απλά αγωνίστηκες με το να θέλεις το δικό σου θέλημα, ω και φτάνεις στον τόπο όπου παραιτείσαι. Ακούσατε ποτέ την ιστορία του Don Johnson για την συλλογή των κεφαλών των βελών; Ο Don Johnson είχε αυτές τις κεφαλές βελών. Εξόδεψε την ζωή του μέσα σε σπηλιές και έβρισκε σε όλη την περιοχή του Arkansas σκάβοντας και εξερευνώντας και είχε μια πραγματικά εντυπωσιακή συλλογή κεφαλών των βελών.

Και μια μέρα ο Θεός του είπε, “Ντον, ξεφορτώσου τα.” Και αυτός τρόμαξε. “Όχι, όχι!” Δεν μπορούσε να το κάνει! Δεν μπορούσε να το κάνει! Και πάλεψε και αγωνίστηκε και ήταν σε τέτοια μιζέρια και μια Κυριακή έπρεπε να κηρύξει. Κεφαλές των βελών!

Και μετά σκέφτηκε, λοιπόν, θα προσπαθήσει να πουλήσει την συλλογή, όμως ο Κύριος θα με αφήσει να κρατήσω μερικά από τα αγαπημένα μου. Και είπε, όταν ήρθε στην εκκλησία εκείνο την Κυριακή το πρωί και ήταν εκεί μπροστά και έπεσε στα γόνατα και απλά φώναζε και αγωνιζόταν! Αυτό το πράγμα τον κατέτρωγε! Και έφτασε στο σημείο όπου απλά είπε, “Εντάξει Κύριε, μπορείς να τα έχεις όλα.”

Πόσες φορές φτάνουμε σε αυτήν την κατάσταση ξανά και ξανά στη ζωή μας; Και μετά τι ειρήνη και χαρά και είναι απλά....το θέλουμε αυτό! Βαθιά μέσα, θέλουμε αυτή την σχέση περισσότερο από...έτσι το εμπιστεύομαι αυτό.

Όμως, αδέρφια, πάνω από αυτό, όχι μόνο την επιθυμία για ταπεινοφροσύνη, χρειάζεται να έχουμε σκοπό. Θυμηθείτε πως ο Ψαλμωδός το είπε, ο Δαβίδ, Ψαλμό 17:3, “Ο στοχασμός μου είναι το στόμα μου να μην αμαρτήσει.”

Αυτό σημαίνει ότι πρέπει να είμαστε προνοητικοί. Πρέπει να ζητούμε την ταπεινοφροσύνη με σκοπό. Βλέπετε αδέρφια, αυτή η προσέγγιση της αντίδρασης δεν πετυχαίνει. Ξέρετε τι εννοώ με αντίδραση; Εκείνο που κάνω είναι να ζω όλο μου τον χρόνο στο φως των συλλογών των κεφαλών των βελών και μετά όταν ο Θεός κεντρίζει την συνείδηση μου, πρέπει να πολεμήσω και να αγωνιστώ και να φτύσω και να εξαφτώ και να παλέψω πριν τελικά σπάσω.

Πρέπει να είμαστε προνοητική με την έννοια... Ο Ιησούς δεν έκανε αυτό που ήθελε όταν ήταν εδώ. Ταπείνωσε τον εαυτό Του. Αδέρφια, δεν επιζητούσε την δική Του επιθυμία. Δεν ήρθε για να υπηρετηθεί.

Ξέρετε κάτι, πρέπει να είμαστε δυναμικοί. Υπάρχουν μερικά πράγματα που μπορούμε να κάνουμε για να ταπεινώσουμε τους εαυτούς μας. Το να υπηρετούμε είναι ένα από αυτά. Αδέρφια, να υπηρετείς. Να υπηρετείτε ο ένας τον άλλον. Ρωμαίους 15:2, “Κάθε ένας από μας ας αρέσει στον πλησίον για το καλό προς οικοδομή. Επειδή, και ο Χριστός δεν άρεσε στον εαυτό Του...”

Να μπίτε στη συνήθεια, αδέρφια... Θέλετε να κάνετε πόλεμο; Ένας από τους τρόπους είναι βασικά ξεπίτηδες να προσπαθήσεις να εμπλακείς σε δραστηριότητες όπου μπλέκεις την κλωστή της ταπεινοφροσύνης μέσα στη ζωή σου. Με άλλα λόγια, προγραμματίσε το. Κράτα ένα ημερολόγιο, ένα ημερολόγιο όπου βασικά θα προσπαθήσεις να υπηρετήσεις άλλους ανθρώπους.

Και πάλι, πρέπει να είσαι προσεκτικός. Είναι καλύτερα να κρατάς σύντομες σημειώσεις σε αυτό το ημερολόγιο. Να σχίζεις τις σελίδες όταν περάσει ο καιρός και πέταξε τες ώστε να μην μπορείς να πας πίσω. Είναι καλύτερα να ξεχνούμε τα πράγματα που κάνουμε, πολλές φορές. Αλλά τουλάχιστον, ίσως να κρατάς ένα ημερολόγιο όπου μπορείς να γράφεις τα πράγματα που ελπίζεις να κάνεις και τρόπους όπου μπορείς να υπηρετήσεις ανθρώπους, και μετά που θα τα κάνεις, σχίσε τις σελίδες και πέταξε τες. Επειδή δεν είναι ανάγκη να θυμάσαι. Ξέχασε εκείνα τα πράγματα που πέρασαν, γιατί μπορεί να είναι επιζήμια στην ταπεινοφροσύνη που προσπαθείς να έχεις, με την δύναμη του Θεού, για τον εαυτό σου.

Όμως πρέπει να είμαστε δυναμικοί, όχι απλά αντιδραστικοί. Αγωνιστείτε για να υπηρετήσετε τους ανθρώπους. Αγωνιστείτε εναντίον εγωιστικές τάσεις. Αγωνιστείτε εναντίον τους, αδέρφια.

Εννοώ, νομίζω μερικές ημέρες όταν είμαι στην εκκλησία όλη μέρα και ξέρετε, σηκώνουμε πρωί και προετοιμάζουμε και μετά έρχομαι εκκλησία και κηρύττω και υπάρχουν διάφορες δύσκολες καταστάσεις για να φροντίσω και όλων των ειδών άνθρωποι θέλουν να μιλήσουν και υπάρχουν καταστάσεις που χρειάζονται συμβουλές και όλα αυτά συμβαίνουν και είμαι στο τέλος της ημέρας και είμαι εξαντλημένος και είμαι σαν...

Ξέρετε, όταν ήταν εδώ ο Paul Washer την τελευταία φορά, μου είπε, “Μην αφήσεις αυτούς τους νεαρούς να σε εξαντλήσουν. “ Και είπε, “Θα το κάνουν.” Και ήταν απόλυτα σοβαρός, είπε, “Μπορούν να σε σκοτώσουν, ειδικά την Κυριακή.” Και μου είπε, “Μπορούν πραγματικά, μπορούν να προκαλέσουν πνευματική ήττα και σκοτάδι να έρθουν στη ζωή σου. Μπορούν να σε εξαντλήσουν σε εκείνο το σημείο.”

Όμως ξέρετε, υπάρχουν στιγμές όπου είναι σαν, “Αχ, είμαστε στο τέλος της μέρας” και είναι σαν, “Αχ” η Ruby να μου λέει ότι η οικογένεια Wilkinson χρειάζεται τα σακάκια για τα παιδιά τους επειδή θα πάνε στη Μινεάπολις, και ήταν σαν, λοιπό η Μάρθα κατέληξε να τα πάρει, αλλά φαινόταν ότι θα έπρεπε εμείς να το κάναμε και ήταν σαν, “Αχ” απλά θέλω να, θέλω να ξεκουραστώ.” Εννοώ, θα τα κάναμε, αλλά, δεν έπρεπε να υπάρχει δισταγμός μέσα στη καρδιά μου για να το κάνουμε.

Επειδή σκέφτομαι τον Κύριο τον ίδιο. Μπορείτε να σκεφτείτε κάποια περίοδο όπου ήταν κουρασμένος και εξαντλημένος; Και όμως είχε χρόνο, όχι μόνο για μια γυναίκα, αλλά συνέχιζε και μετά από αυτό. Τότε όλοι οι Σαμαρείτες ήρθαν στη πηγή και Αυτός απλά συνέχιζε. Εξάντλησε τον εαυτό Του υπηρετώντας τους ανθρώπους.

Αδέλφια, να τελειώσω με αυτό. Επειδή εγώ... και ακόμα δεν τελειώσαμε με αυτό ακόμα, πιθανόν ακόμα μια φορά με αυτό. Όμως ακούστε, θα σας το πω αυτό ξανά, είτε είναι Ρωμαίους 12, είτε είναι Εφεσίους 4 είτε είναι Κολασσαείς 3, έχεις αυτό το πράγμα στο μυαλό σου, να θέσεις τον μυαλό σου, να ανανεώσεις τον μυαλό σου.

Αδέλφια, την μάχη εναντίον της υπερηφάνειας την πολεμάμε μέσα στο μυαλό. Πολεμάμε με αυτό που πιστεύουμε. Πολεμάμε με την αλήθεια. Εδώ είναι ο Ιησούς, εάν ήταν εδώ τώρα και μερικοί από τους μαθητές Του ήταν εδώ συζητώντας ποιος θα ήταν ο μεγαλύτερος, να σας πω ακριβώς πως προσπάθησε να τους εξοπλίσει. Ακριβώς πως το έκανε. Και βλέπετε όταν διαβάσεις την επιστολή του Πέτρου, αυτός το κατάλαβε, το έμαθε.

Έχεις κάποιους μαθητές που συζητούν ποιος θα είναι ο μεγαλύτερος; Αυτό είναι που λέει ο Ιησούς, Θα νόμιζες ότι είναι ακριβώς αντίθετα από τον τρόπο που θα νόμιζες ότι θα αντιδρούσε. Συγκεκριμένα λέει, στους άνδρες που συζητούσαν για το ποιος είναι μεγαλύτερος, είναι σαν ο Ιησούς να είχε πει, “Βλέπετε άνδρες, σας θέλω πραγματικά να είσαστε οι καλύτεροι. Και θα σας δείξω τον δρόμο σε αυτό. Άνδρες, δεν είναι πως συζητάτε κάτι κακό.”

Τώρα, αυτοί ντράπηκαν επειδή συζητούσαν και για το τι συζητούσαν, το ήξεραν, η συνείδηση τους τους έλεγε ότι ήταν λανθασμένοι. Ήταν κάπως σιωπηλοί μαζί Του. Έπρεπε να τους ρωτήσει μερικές φορές, “Τι μιλάτε εσείς οι άνδρες εκεί πίσω;” Αυτοί κάπως έσκυβαν τα κεφάλια. Συζητούσαν και σχολίαζαν ποιος θα ήταν ο μεγαλύτερος.

Εννοώ, θυμάστε την μέρα... ξέρετε υπήρχαν οικογενειακές σχέσεις εδώ. Ο Ιάκωβος και ο Ιωάννης, ήρθαν με την μητέρα τους. “Μαμά, βάλε μας μέσα!” “Θέλουμε να καθίσουμε στα δεξιά και αριστερά σου.” Ξέρετε τι είναι ενδιαφέρον; Όταν απάντησε ο Ιησούς, δεν λέει, “Δεν θα υπάρχει κάποιος να κάθεται στα δεξιά μου και στα αριστερά μου.” Στην πραγματικότητα, λέει ότι θα υπάρχουν.

Όμως στο τέλος, είπε, θυμάστε τι συνέβηκε στους άλλους μαθητές όταν ήρθαν αυτοί και τον ρώτησαν; Ήταν αγανακτισμένοι. Επειδή και πάλι, “Το θέλουμε αυτό! Το θέλουμε αυτό!” Επιθυμείτε την μεγαλειότητα. Σε όλα αυτά, ο Ιησούς ποτέ δεν είχε πει μην κυνηγάς την μεγαλειότητα. Απλά είχε πει ότι ο τρόπος με τον οποίο ο κόσμος την κυνηγά δεν είναι ο σωστός τρόπος. Βλέπετε, ο δρόμος προς την μεγαλειότητα είναι η ταπεινοφροσύνη.

Έχουμε αυτή την πραγματικότητα στις Γραφές επανειλημμένα: για να εξυψωθείς, πρέπει να ταπεινωθείς. Εκείνοι που εξυψώνουν τους εαυτούς τους θα ταπεινωθούν, εκείνοι που ταπεινώνουν τον εαυτό τους θα εξυψωθούν. Εκείνοι που θα είναι μεγαλύτεροι στη Βασιλεία είναι εκείνοι που υπηρετούν. Εάν θέλεις να είσαι ο μεγαλύτερος, θα γίνει ο υπηρέτης όλων και ο δούλος όλων και θα υπηρετείς. Ο Ιησούς πήγε πιο βαθιά και Αυτός υπερυψώθηκε.

Που το λέει αυτό η Βίβλος; Φιλιππησίους 2. Ταπείνωσε τον Εαυτό Του, έγινε άνθρωπος, γινόμενος υπάκουος μέχρι θανάτου, θανάτου μάλιστα σταυρού και ο Θεός Τον υπερύψωσε. Αδέλφια, θα υπάρχει

κάποιος που θα κάθεται στα δεξιά Του και στα αριστερά Του. Μπορώ να σας πω ποιος θα είναι; Είναι αυτοί που είναι οι πιο ταπεινοί. Αυτό το άτομο θα είναι ο μεγαλύτερος, που υπηρέτησε περισσότερο, που αγάπησε περισσότερο. Έτσι αυτό είναι το μονοπάτι σου.

Όμως βλέπετε, είναι κάτι του μυαλού. Πως θα πολεμήσω αυτόν τον πόλεμο; Αδέλφια, ξέρετε τι έκανε ο Ιησούς και τι μπορώ εγώ να κάνω σαν υπηρέτης Του διδάσκοντας αυτά που Αυτός δίδασκε; Θέλω να σας ενθαρρύνω όλους στη μεγαλοσύνη. Θέλω να σας ενθαρρύνω όλους να γίνετε όσο το δυνατό μεγαλύτεροι στη Βασιλεία των Ουρανών. Θέλω να σας ενθαρρύνω να καθίσετε όσο πιο κοντά στο Χριστό μπορείτε. Θέλω να σας ενθαρρύνω στη πραγματική μεγαλοσύνη.

Ο Ιησούς έφερε ένα παιδάκι ανάμεσα τους και βασικά είπε, “Όποιος δεχθεί ένα τέτοιο παιδάκι...” Βλέπετε, υπήρχαν φορές όπου εκείνοι οι μαθητές ήταν σαν, “Είμαστε πολύ μεγάλοι για παιδιά. Πάρτε μακριά τα παιδιά σας! Ο Κύριος δεν θέλει να έχει να κάνει κάτι με αυτά. Ξέρετε, είναι πολύ μεγάλος για αυτά. Είμαστε πολύ μεγάλοι για αυτά. Πάρτε αυτά τα παιδιά από εδώ.”

Και ο Ιησούς είναι σαν να χώρισε αυτούς τους ανθρώπους λέγοντας, “Άνδρες, απλά δεν καταλαβαίνετε. Φέρτε τα μικρά παιδάκια σε μένα.” Και όλοι κοίταζαν, πιθανόν να Τον κοίταζαν πάντα σκεπτόμενοι, πιθανόν να Τον κοίταζαν ντροπιασμένοι, σωστά; Ντροπιασμένοι. Τελικά το κατάλαβαν, μπορείτε να το δείτε αυτό. Ο Πέτρος λέει, “Ταπεινωθείτε, λοιπόν, κάτω από το κραταιό χέρι του Θεού, για να σας υψώσει εν καιρώ.”

Αδέλφια, αυτός είναι ένας πόλεμος του μυαλού. Βλέπετε, όταν θέλω να κάνω το δικό μου, μπορώ να νικήσω την γκρίνια, μπορώ να νικήσω αυτήν την επιθυμία να θέλω να κάνω το δικό μου, μπορώ να βάλω το σπαθί στο λαιμό της υπερηφάνειας όταν σκεφτώ, “Ξέρετε κάτι, ο Ιησούς μου προσφέρει το καλύτερο. Μου έδειξε τον δρόμο για πραγματική μεγαλοσύνη. Το να το επιθυμείς αυτό δεν είναι κακό αλλιώς δεν θα σε καλούσε σε αυτό. Και σε κάλεσε για αυτό. Σε κάλεσε να επιδιώξεις την δική σου μεγαλοσύνη. Να εστιάσεις το νου σου, αδέλφια, να εστιάσεις το νου σου στην πραγματική μεγαλοσύνη. Εστίασε τον εκεί!

Και κοιτάξτε, είμαι πεπεισμένος πως σαν Χριστιανοί είμαστε βασικά άνθρωποι που πρέπει να κάνουμε πόλεμο εναντίον των επιθυμιών της σάρκας, τους πόθους της σάρκας, σαν άνθρωποι που πεινούν και διψούν για την δικαιοσύνη.

Ξέρετε τι σημαίνει αυτό; Αυτό σημαίνει πως σε αυτόν τον κόσμο, οι Χριστιανοί δεν είναι άνθρωποι που δεν ξέρουν τις επιθυμίες της σάρκας. Τις ξέρουν, κάνουν πόλεμο εναντίον τους. Σαν άνθρωποι που πεινούν και διψούν για δικαιοσύνη, για να θέλεις πραγματική μεγαλοσύνη, είναι να πεινάς και να διψάς για δικαιοσύνη.

Βλέπετε αδέλφια, είμαστε άνθρωποι τους οποίους οι επιθυμίες για το καλό πρέπει να είναι περισσότερες από τις επιθυμίες για το κακό. Αδέλφια, θα λέγαμε ψέμματα στον εαυτό μας εάν λέγαμε ότι δεν είχαμε επιθυμίες για πονηρά πράγματα, ακατάλληλα πράγματα, σεξουαλικά ανήθικα πράγματα, υπερήφανα πράγματα, λαίμαργα πράγματα, φθονερά, ζηλότυπα, βλάσφημα. Εννοώ, έχουμε όλα αυτά τα πράγματα, απιστία...

Όμως αδέλφια, το τι είμαστε είναι άνθρωποι που έχουν περισσότερες επιθυμίες για δικαιοσύνη, έτσι είναι που νικούμε. Εκεί είναι που γίνεται. Γίνεται στο επίπεδο της επιθυμίας.

Και αδέρφια, όταν ζείτε με μεγαλύτερες επιθυμίες για πραγματική μεγαλοσύνη, Λες, πως μοιάζει αυτή η μεγαλοσύνη; Ω αδέρφια, εάν έχει να κάνει με το που θα καθίσουμε και πόσο κοντά είμαστε με τον Χριστό και πόσο Τον απολαμβάνουμε και να μας δοθούν μεγαλύτερες ιδιότητες να γεμίσουμε με χαρά και τις απολαύσεις του Θεού, είμαστε το μεγαλύτερο πιθανό δοχείο για να γεμίσει με αιώνια χαρά και να γνωρίσεις τις απολαύσεις του Θεού και να είσαι ικανός να έχεις μεγαλύτερες αντιλήψεις.

Ή όπως έχουμε εδώ, μερικοί άνθρωποι έχουν μεγαλύτερο IQ. Βασικά έχεις μεγαλύτερες ικανότητες για να γνωρίζεις και να αντιλαμβάνεσαι τον Θεό. Και όσο περισσότερο Τον γνωρίζεις, τόσο περισσότερο Τον αγαπάς. Όσο περισσότερο Τον γνωρίζεις, όσο περισσότερο Τον γνωρίζεις τόσο περισσότερο υπάρχει που είναι αγαπητό σε σένα, τόσο περισσότερο υπάρχει για να βρίσκεις χαρά, και αυτό συνεχώς αυξάνεται στην απεραντοσύνη και το να έχεις... αδέρφια, δεν ξέρω πως είναι, αλλά πραγματικά υπάρχει μια ικανότητα για να είσαι πιο κοντά και να έχεις μεγαλύτερες αντιλήψεις. Υπάρχει!

Ο Ιησούς δεν λέει ότι δεν υπάρχει ένας τόπος για να καθίσεις στα δεξιά Του. Και αδέρφια, εάν γεμίσουμε με αυτό και μπορούμε να φθάσουμε στο σημείο όπου έχουμε την έμπνευση να έχουμε την πιο ουράνια ανταμοιβή και τις πιο μεγάλες δόξες και να είμαστε ικανοί να έχουμε τις πιο πολλές κορώνες για να βάλουμε στα πόδια Του και να έχουμε ζήσει μια ζωή με τις περισσότερες θυσίες και να Τον ευαρεστούμαι και να λάβουμε τις μεγαλύτερες συστάσεις από Αυτόν στο τέλος. Αδέρφια, όταν οι επιθυμίες μας είναι για αυτό σκότωσε εκείνες τις άλλες επιθυμίες, εκεί είναι που είσαι νικητής, όταν εστιάζεις το νου σου εκεί.

Όμως αδέρφια, θα σας πω, οι άνθρωποι που τρέχουν στο γήπεδο όλη μέρα, οι άνθρωποι που χτυπούν τον αέρα, το χάνουν σε αυτό το σημείο. Επειδή όταν η μάχη είναι προς αυτούς, δεν έχουν ιδέα που να εστιάζουν το νου τους. Μπορείς να αντιληφθείς τι είναι κακό, “Όχι, δεν μου αρέσει αυτό! Δεν το θέλω αυτό! Προσπαθώ να τρέξω μακριά από αυτό, ξέρω ότι δεν είναι καλό!” Όμως αν δεν έχεις που να πας, είσαι κάτω μέσα στο γήπεδο.

Βλέπετε, ο νους μας πρέπει να έχει ένα τόπο για να εστιάσει. Να εστιάζεται στα πράγματα επάνω. Πρέπει να ανανεωθεί. Εκεί είναι που θα κάνουμε τον πόλεμο αδέρφια. Εκεί είναι που θα τον κάνουμε. Και αν δεν είσαστε πεισμένοι για τις δόξες του ουρανού και τις δόξες της επόμενης ζωής και τι έχετε να κερδίσετε με ένα ολοκληρωτικό πόλεμο εδώ, τότε δεν είσαστε έτοιμοι να πολεμήσετε αυτόν τον πόλεμο. Θα τον πολεμήσετε εδώ.

Λοιπόν, ο Θεός να μας βοηθήσει. Να σκέφτεστε αυτά τα πράγματα. Να σκέφτεστε αυτά τα πράγματα!

Λοιπόν, αυτά για σήμερα. Θα το ξαναδούμε αυτό την επόμενη εβδομάδα. Πιθανόν άλλη μια φορά για την υπερηφάνεια, μετά πιθανόν να πάμε σε κάτι άλλο.